

viața, un tren fără călători

Teodor Dume

noapte de noapte mă uit
spre fereastra
unui tren
ce n-a oprit de multă vreme
în gara în care aștept
e un tren fără călători
viața mea depinde de el
și de ultima sa oprire
din ziua în care mama
m-a învățat
să respir și să consum
puțin câte puțin din timpul meu

(e singurul lucru
pe care-l știu despre mama)

mi-am pregătit valiza
pentru un drum lung
mi-am luat ustensilele de ras
fotografia de familie de pe noptieră
câte ceva de-ale gurii
costumul cel nou păstrat de la
botezul fiicei mele
am tras
jaluzelele am stins lumina și
gazul
cheia am lăsat-o sub preș
știu că trenul va opri
o singură dată în gara
din care
n-a mai plecat
nimeni niciodată

mi-e frică
șuierul prelung al trenului
se aude până târziu în mine
apoi
tăcere...